

resoluties die de kern was van de politiek den Tweede Internationale, moest komen de politiek van de daad, de internationale actie evenals de eerste Internationale deed. Een resolutie die daarop betrekking had werd aangenomen. Inzake het punt, de constituering en samenstelling van het bureau, werd besloten dat ieder land slechts een stem zou hebben, dat echter in landen waar meerdere groepen bestaan die zich stellen op den bodem der 3e Internationale en naar hare besluiten handelen, deze ééne stem onder de groepen gelijkelijk moet worden verdeeld. Engeland met zijn 4 groepen daar heeft elke groep een vierde van de uit te brengen stem. Om een besluit te nemen heeft het bureau noodig, dat van de 4 groote landen, Engeland, Italië, Frankrijk en Duitsland, drie aanwezig zijn. Het bureau mag ook besluiten nemen wanneer inplaats van één van de afwezigen uit de groote landen, twee der kleine landen treden. De leiding werd toegewezen aan drie partijgenooten die in Holland gevestigd zijn. Een persbureau zal de pers en de partijen in alle landen van materiaal voorzien over den stand der internationale beweging. Verder ging men over tot de stichting van een archief. Wat de financiën betreft, dezen kon men helaas niet regelen doordat de Sovjetregering 20 miljoen Roebel in edelgesteenten ter beschikking stelde. Het proletariaat van alle landen zal het bureau moeten helpen aan de noodige middelen. Om slechts iets te noemen werd door de hollandsche partij f100.— aan het bureau ter beschikking gesteld, door de groepen in Engeland elk vijf pond Sterling. De partijen der overige landen zullen naar de mate hunner krachten moeten bijdragen. In den vervolg zal de contributie naar het aantal leden worden berekend.

Verder kwam het punt bedrijfsorganisatie in behandeling. Na een inleiding door de Amerikaanse I. W. W. en de Engelsche Shop-Steward-beweging en de «Arbeiter Unionen» in Duitsland, was er een opgewekte discussie en werd het standpunt der conferentie in de algemeene lijnen aangegeven door de vertegenwoordigers van Amerika. Ook werd de kwestie van de samensmelting van de verschillende groepen in een land tot één geheel nog behandeld, voordat de scherpe vervolging der «democratische» regering van Holland, een einde maakte aan de conferentie. Als wij het resultaat der conferentie kort samenvatten, zoo kunnen wij zeggen dat het gelukt is, de communistische beweging in de westelijke landen van Europa te doen samenwerken in één geheel. In het stichten van een filiaal, in den vorm van een bureau, een middenpunt is geschapen, waardoor een betere oriëntering mogelijk wordt voor de verschillende partijen, waardoor een vastere band tusschen de partijen der revolutionaire beweging op internationalen grondslag wordt verkregen. Wij willen niet verzwijgen dat door de afwezigheid der Zuid-oostelijke landen, Italië, Zweden, Noorwegen, Denemarken en ook voor een deel van Duitsland, waarvan het P. B. der Communistische partij van Duitsland eerst zeer laat verscheen op de conferentie en door besprekingen met het bureau het resultaat der voorafgegane bespreking

weder trachtte ongedaan te maken, de conferentie het karakter van een rompsconfentie droeg. Zonder twijfel zal het noodig zijn binnen korten tijd trots alle moeilijkheden, een regelmatig congres bijeen te roepen. Daar zal alles in behandeling moeten komen wat op de conferentie te Amsterdam ongedaan moest blijven, en een uitspraak te krijgen van de partijen van alle landen om te komen tot één front van het wereldproletariaat tegen het wereldimperialisme.

Van uit dien gezichtshoek gezien, is de betekenis der conferentie een eerste schrede na het stichtingscongres van Moscou. De in Amsterdam geleverde arbeid is de voorbereiding tot samenwerking van de krachten der wereldrevolutie, in de West-Europeesche landen, organisatorisch als een machtig orgaan van den bevrijdingsstrijd van het proletariaat, te doen optreden ter omverwerping van het wereldkapitalisme.

O. S.
Uit de „Kommunistische Arbeiterzeitung”
Hamburg.

Naschrift. Dit stukje verscheen reeds op den 19en Februari. Het orgaan van de C.P. de Tribune bevatte tot heden geen letter over de zaak, behalve een brok gelicht uit de burgerlijke pers. Wij vestigen de aandacht van onze lezers op eenige interessante punten in het vertaalde overzicht. Eerstens dat de oppositie van de communistische partij in Duitsland op de conferentie tegenwoordig was. Tweedens dat vermoedelijk, bijna zeker, den ouden vorm der vakvereniging is afgezworen. Overigens zijn wij volkomen niet zoo optimistisch als O.S. wat betreft de resultaten.

Hierbij gaan wij uit van den toestand zooals die is in de West-Europeesche landen met betrekking tot de revolutionaire beweging in verband met den geest van het proletariaat. Voorloopig zal aan dien toestand niet veel te veranderen zijn door een conferentie, hoe noodig ook op zichzelf, om voeling met gelijk of ongeveer gelijk gezinden te krijgen. Wij hopen dat deze zwartgalligheid door de gebeurtenissen zal worden beschaamd.

De natuurlijke historie van het orgaan van het N.A.S. „De Arbeid”

Het dagblad „Het Volk” te bestrijden, een kunst is het niet. Dit persorgaan heeft onder de instinctief revolutionair-voelende arbeiders een kwaden naam. De erkende, de openlijke sociaal patriotten te bestrijden is gemakkelijker dan de niet erkende, de niet openlijke.

Marx schreef eens, dan de erkende conservatieven minder gevaar opleverde voor de arbeiders, dan de z.g. vooruitstrevende en dat men op de laatste meer moet letten. De schijn-revolutionairen zijn de ergste, de meest verwoede tegenstanders van een waarlijk revolutionaire beweging.

Reeds in het eerste nummer van dit blad hebben wij er op gewezen, dat de bladen der arbeiders in handen zijn van de leiders, hetzij intellectueelen uit de groote of kleine bourgeoisie of van de opkomelingen uit de arbeidersklasse. De arbeiders hebben in den regel niemandal in te brengen, in hun „eigen” organen. De geestelijke onzelfstandigheid, het totaal

gebrek aan inzicht is daarvan wel een der diepste oorzaken. Alleen het inzicht, de geestelijke zelfstandigheid maakt onafhankelijk en niet de naam syndicalist of communist of andere «ist». De leiders hebben als regel belang bij die onzelfstandigheid der door hen beheerschte massa. Zij, de leiders, geven slechts zooling plaatsruimte als dit in het belang der beweging is. Wat dat belang is, maken zij, de redacteurs uit.

De pers is het machtigste wapen in handen der arbeiders.

Het voornaamste wapen der arbeiders, de pers, is geworden een instrument der leiders om de onzelfstandige massa te beheerschen. Het blad „De Arbeid” is er een voorbeeld van. We schreven boven ons artikelje „De natuurlijke historie” enz. Dit moet men niet letterlijk opvatten. Want hoe het blad in den beginne was kunnen wij in dit bestek geheel buiten beschouwing laten. We spreken slechts eenige trekjes zoo men wil, uit de historie van „De Arbeid” gedurende en na den oorlog. Welk blad was het b.v. wat in ons land de legende trachte ingang te doen vinden dat Liebknecht gedurende zijn verblijf in België het lied had gezongen van „Deutschland, Deutschland, über alles”?

Het blad „De Arbeid”. Welk blad was het steeds alleen de sociaal democraten de schuld van den oorlog gaf en nooit de Fransche syndicalisten of anarchisten zooals Kropotkine, Frans Verbelen, Sebastien Faure en meerdere in andere landen?

Zoo werden de arbeiders ingelicht door de Engelsch-Fransche gezinde sociaal patriotten van „De Arbeid.” Deze totaal valsche voorstelling van zaken alsof alleen de syndicalisten vrij waren van de smetten der oorlogspolitiek trachtte „De Arbeid” ingang te doen vinden. Deze beschouwing over het karakter van de voorlichting van het orgaan „De Arbeid” vindt steun in de bewering van Lansink Jr. de zoon van den vader der heilige familie, geuit op het tweejaarlijksch congres van het N.A.S. te Utrecht: „dat de sympathie der vooruitstrevende arbeiders in Nederland uitgaat naar de geallieerden”, alias het Engelsch-Amerikaansch imperialisme.

Waren toen de arbeiders in het N.A.S. zoo geweest als de Tribune ze wel tegen beter weten in afschildert — dit fraaie blad was zelf ook voor een overwinning der «democratie» — dan hadden de arbeiders, de Lansinks na deze perspraktijk en deze uitspraak op het tweejaarlijksch congres, uit den mond van Lansink Jr. in hoogst deszelve persoon, voor het front der troepen weggejaagd.

* * *

Men weet dat het N. A. S. samen met de S. D. P. het revolutionair socialistisch oomite heeft gevormd gedurende oorlog. Dit ging niet zonder stoornis. Reeds in 1915 sloop het comité in. De wederontwaking had plaats na April 1916 na de intrekking der verloven voor alle gemobiliseerden. Het is merkwaardig in dit verband te constateeren hoe lauw „De Arbeid”, de eischen van het comité heeft verdedigd, zoo niet in den steek gelaten.

(Wordt vervolgd.)

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297^{boven}, Amsterdam

1e Jaargang No. 8
Maart 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per
jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297^{boven}, A'dam.

De nieuwe fase der Deutsche revolutie.

Op het oogenblik dat wij dit schrijven, rukken de troepen van Herr Müller, kanselier van Duitsland bij de gratie van het Deutsche geallieerde kapitaal op, tegen de kern der gewapende arbeiders van Rijnland-Westphalen. De leden van de eerzame tweede Internationale Ebert, Müller en zijn medebeulen reddden Duitsland voor de Deutsche en geallieerden bourgeoisie uit de handen der gewapende arbeiders. De rijksweer, de vrijwilligers door den vrede van Versailles aan Duitsland opgedrongen, maken geen krijgsgevangenen. Ieder arbeider die in handen valt van deze moordenaars wordt standrechtelijk doodgeschoten.

De overeenkomst gesloten met den uitvoerenden raad en de afgezanten van Müller is geschonden; de belofte dat de witte garden, de rijksweer, niet het industriegebied zouden binnenrukken wordt overtreden. De laatste rest der gewapende arbeiders, een uitgelezen schaar van helven houdt thans nog stand tegen de troepen der contrarevolutie, tegen de vrijwilligers van Müller, tegen de gekochte lompentproletariërs, wier chef is aangesloten bij de 2e Internationale van den massamoord in dienst van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme en Duitsch kapitalisme. Arbeiders, kameraden, klassegenooten, de strijd van de arbeiders van Rijnland-Westphalen voor de Radenrepubliek, voor het concentreren van alle macht in handen der arbeiders, is uw strijd. Laat u niet van de wijs brengen door de burgerlijke pers, het wapen der bourgeoisie in den klassenstrijd tegen het proletariaat.

De priesters, de dagbladschrijvers, de mannen der officiele wetenschap, het zijn alle knechten in dienst van het imperialisme, die liegen huchelen en draaien ten bate van den geldzak. De stroom van laster over Rusland, over den heldenstrijd der arbeiders in de Rijnsreken, komen uit die onzuivere bron. Het vuile moeras van het Nederlandsche imperialisme, waarin deze heeren leven, die de ideeën van de brandkast heilig zijn, die thans aangesloten zijn bij de heilige alliantie van het Entente-imperialisme bekend onder den naam Volkerenbond, zij vrezden den reus van het Deutsche, van het internationale proletariaat.

Gaaf ieder arbeider een geweer en vijfzig scherpe patronen en zijn vrijheid zij betengewarborgd zijn dan door alle mogelijke wetten, zoo schreef Frederik Engels. Niets vrees de bourgeoisie meer dan het gewapende en gediciplineerde proletariaat. Vandaar de woede der bourgeoisieknechten, der persridders, der spreekbaizen der heerschende klasse tegen de roode troepen van Rijnland.

* * *

Het avontuur van Kapp en Lüttwitz, de staatsgreep tegen Noske, Bauer, Ebert is in laatste instantie de schuld van de geallieerden. De opmarsch van de Baltische troepen tegen Berlijn, uit het kamp van Döberitz, komt voor rekening van de geallieerde contrarevolutie die Duitsland in haar greep houdt. Dit is geen veronderstelling maar de zuivere, feitelijke samenhang van zaken op dit punt. Het orgaan van het Engelsch imperialisme, „The Times”, schreef over den militairen opstand van Kapp-Lüttwitz:

„The German Troops whom the allies allowed to remain in the Baltic Provinces are the mainstay of the scheme”.

Wij geven dit weer in de taal waarin het geschreven werd. Want deze vaststelling van „The Times” dat „De Deutsche troepen welke met toestemming der geallieerden zijn gebleven in de Baltische provincies de voornaamste steunpilaren waren in het plan (Kapp-Lüttwitz) toont aan dat Ravesteijn consorten ongelijk hebben met de bewering alsof de jonkers alleen, of zelfs de hoofdschuld hebben aan den staatsgreep. Dit is één van de vele legendes van den bekrompen tiran v. Ravesteijn.

De Deutsche troepen die op last en met toestemming der geallieerden in Rusland bleven om als schutsmuur te dienen tegen de Bolschewiki, waren de garde van Kapp-Lüttwitz. Deze militaire eenheden zijn het geweest waardoor de staatsgreep eerst mogelijk is geworden.

Maar niet minder waar is het, dat toen dit product van het Entente-jonker militarisme eenmaal bestond, men te Londen zeer wel begreep, niet achter Kapp te moeten gaan staan. Kapp en Lüttwitz beheerschen de massa niet. Integendeel zijn het middel om de massa kopschuw te maken, zij werken op het proletariaat als de roode lap op den stier. De Ebert-Bauerbende heeft nog steeds veel arbeiders in haar macht. De Entente heeft deze kliek noodig om Duitsland onder te houden, om de contrarevolutie vast en zeker te maken onder het mom der democratie.

De uitbuiters en moordenaars van de heele wereld, de vrienden der Deutsche bourgeoisie, die heerschen door de Vorwärts en Müller, de geallieerden, begrepen van den aanvang af dat de rijksweer, de roode armee der arbeiders in naam der officieelen democratie, in naam der tweede internationale beter kon stand echtelijk vermoorden dan op gezag van den vrede van Versailles, welks handhaving is opgedragen aan de groote troepeneenheden aan den Rijn.

Het odium valt zoo geheel op de Deutsche knechten der geallieerden, de Ebertbandieten en niet rechtstreeks op de eigenlijke hoofdschuldigen, de geallieerden regeeringen. Zoo redt men den schijn, opdat de arbeiders in de landen der overwinnaars niet

zullen zien, dat hun regeeringen de oorzaak zijn, de schuld hebben aan den honger in Duitsland, aan den staatsgreep in Duitsland, aan den massaslachting in Duitsland.

Als het Deutsche proletariaat zich tot den laatsten man wapent en „eigen regeering”, aan Müller verslaat, dan zal achter de „eigen”, de vreemde, de werkelijke regeering opdoemen. De Engelsche, de Fransche, de Belgische, de Amerikaansche troepen die aan den Rijn staan, om het vredesverdrag van Versailles te handhaven. De kanonnen en geweren der Deutsche arbeiders zullen dan losbranden tegen den eigenlijken, den waren vijand van het Deutsche en alle proletariaten, het geallieerde imperialisme van Lloyd George, van Millerand, van Wilson, Tenzij het proletariaat in Engeland, in Frankrijk en Amerika opstaat. Gebeurt dit niet, dan zullen de roode legers van Duitsland samen met de roode legers van Rusland een groot gewapend kamp moeten vormen tegen het imperialisme der geallieerden, tegen de legers aan den Rijn, tegen de hoofdmacht der contrarevolutie van en in alle landen, belichaamd in het vredesverdrag van Versailles.

Arbeiders van Nederland, wat zult gij doen als krachtens de aansluiting van Nederland bij den Volkerenbond troepen der geallieerden willen oprukken tegen de roode legers door Nederland? Wat zult gij doen als de geallieerden, zelfs maar voedsel zenden van uiteen basis in Nederland gevestigd, aan de troepen die strijden tegen de revolutie?

Wij, de communisten van „De Roode Vaan” die de kern van de meening der 3e Internationale vertegenwoordigen, die nooit als „de Tribune” verdekt voor de overwinning der geallieerden zijn opgekomen, wij vestigen de aandacht der arbeiders op deze mogelijkheden. Wij verlangen dat zij dan op de bres zullen staan, met alle mogelijke middelen, om alle hulp in weiken vorm ook, aan de legers der geallieerden te beletten, met alle middelen waarover zij dan beschikken. Nederlandsche arbeiders, de strijd van de gewapende arbeiders in de Rijnsreken is uw strijd, is uw zaak! Laat u niet van de wijs brengen door de burgerpers, door „Het Volk”. Bereid U voor, houdt U gereed, want al wordt de strijd in Rijnland verloren of gectakt, weldra zal hij opnieuw ontbranden. Het Deutsche proletariaat zal na het Russische waarschijnlijk het eerst in zijn volle majesteit opstaan om Müller, die de grootindustrie van Hugo Stinnes redt te verslaan, om den hoofdvijand van het wereldproletariaat, het Engelsch-Amerikaansch Imperialisme te weerstaan. Om met Rosa Luxemburg, de vermoorde heldin te spreken, de revolutie zij was, zij is en zij zal zijn.

Het Imperialisme der geallieerden in de praktijk.

In Maart stond de eerste Minister van het Britsche wereldrijk Lloyd George een deputatie te woord, wier voornaamste woordvoerder Mohammed Ali zijn beklag deed over het lot van het geestelijk opperhoofd der Mohammedanen, de Sultan van Turkije, welk land verdeeld zou worden en Constantinopel, de hoofdstad, feitelijk zou worden ontnomen. De afgevaardigde kwamen uit Britsch-Indië, de voornaamste peiler van het Engelsche wereldrijk. Mohammed Ali wees er op dat blijkbaar het land van de Moslims zou verdeeld worden.

De christelijke staten werden geheel anders behandeld. Lloyd George antwoordde o.m. dat hij begreep dat de Mohammedanen van Syrië en Palestina zich hadden geconstitueerd als onafhankelijke staten en zich als Mohammedanen hadden losgemaakt van het Kalifaat, van het geestelijk opperhoofd van alle Mohammedanen, belichaamd in den Sultan van Turkije. Bij dit punt moeten wij eenige kantteekeningen maken. Het orgaan van het Fransche Imperialisme „Le Temps” bevatte begin Maart eenige mededeelingen omtrent het lot van Turkije, die wij hierbij kort weergeven. Volgens de tegenwoordige plannen van den Hoogen Raad der geallieerden zal de bevolking van Turkije die 30 Millioen menschen bedraagt, worden teruggebracht tot 6 Millioen. De Sultan behoudt alleen Constantinopel en Anatolië. Het is zeer begrijpelijk dat de schulden van het oude Turksche Rijk, zullen worden onderworpen aan een nieuwe verdeling.

De andere deelen van het voormalige Turksche Rijk: Armenië, Mesopotamië, Syrië, Smyrna etc., zullen ieder een deel van de schulden moeten overnemen. „Le Temps” vervolgd dan: Wij hebben redenen om te gelooven, dat in beginsel reeds een beslissing is genomen omtrent Smyrna en Thracië. Smyrna met de omringende landstreek zal aan Griekenland definitief worden overgegeven over twee jaar, gedurende dien tijd zal de Sultan zoohang de Souvereiniteit blijven uitoefenen.

Uit deze korte uiteenzetting blijkt wat met Turkije zal geschieden. Syrië en Cilicië voegen wij erbij, worden gereserveerd voor Frankrijk, Mesopotamië komt aan Engeland, Smyrna en omgeving, een van de meest industrieel ontwikkelde gedeelten van het voormalige Turksche Rijk, komt aan Griekenland. Armenië wordt verdeeld of er komt een mandataris voor het geheel. Wat Constantinopel aangaat, sinds den 16en Maart is het door een sterke troepenmacht van Engeland bezet. De Turksche autoriteiten, het parlement, de regering, is in handen van creaturen van Engeland, vermoedelijk gekocht met Engelsch goud, die als Turken slechts in naam regeeren. Zoo het heet wordt de bezetting van Constantinopel, veroorzaakt door de moorden van de Turken op de Armeensche bevolking. De heerschers van het Britsche Imperium zouden wij willen opmerken, hebben niet den minsten schijn van recht om als de wrekende gerechtigheid op te treden. De moordenaars van Amritsar, de beulen van Egypte, de onderdrukkers van Ierland, zijn de laatsten die voor de Armeensche bevolking mogen optreden. Ondertusschen wordt door dit optreden van de geallieerden

een sterk nationaal verzet gekweekt, de Turksche nationalistische organisaties opstanden, vormen militairen organisaties en weigeren zich te onderwerpen aan de regering te Constantinopel, die wij reeds hebben gekenschetst. De Engelsche regering nam om de Turksche nationalistische te stijven in hun verzet, veertig van de eminentste leiders gevangen, militairen, politici e.d. en heeft deze Turken gevoerd naar het eiland Malta en ze daar geïnterneerd. De Turken worden dus van hun land beroofd; gedeponeerd als ze als leiders kunnen optreden en geen creaturen willen worden van het Engelsche imperialisme. In Cilicië (het vroegere Vilajet Adana) door het Amanos gebergte gescheiden van Syrië, reeds voorbehouden voor Frankrijk; in dit land heeft Frankrijk, veertigduizend man troepen staan. Generaal Gouraud acht dit aantal niet voldoende. Deze expeditie werd door de Fransche democratie, alias de haute finance, ondernomen, zonder het vijfdeblad van het imperialisme, het parlement er in te kennen. Want het schijnt dat de bevolking van Cilicië niet gediend is van het zelfbeschikkingsrecht der naties zooals het door de geallieerden wordt opgevat, door het land militair te bezetten, het standrecht in te voeren. In Cilicië wordt dus tegenstand geboden aan de bajonetten die in dienst staan van de groote Fransche banken.

We spraken reeds van het onderhoud van de deputatie uit Britsch-Indië met Lloyd George. De Eerste Minister zei verder, dat Mohammed Ali ongelijk had in zijn bewering dat hij het Mohammedaansche Rijk, Turkije anders behandelde dan de Christelijke Staten. Lloyd George wees o.m. op Oostenrijk wat ook verdeeld was geworden. Men kan niet anders dan Lloyd George volkomen gelijk geven; Christelijk of Mohammedaansch, wat in den weg staat aan het imperialisme van de geallieerden wordt onder den voet geloopt. Het is niet zonder humor deze openhartige opmerking uit den mond van Lloyd George te vernemen. De christenstaatsman wil daarmee blijkbaar aantoonen dat Christenheden en Mohammedaansche beesten allen gelijk zijn voor den god die thans op aarde heerscht: de god van het imperialisme. Gelijk de joden thans in Palestina worden gebruikt door het Engelsche Wereldrijk om een bufferstaat te vormen tusschen de aan Engeland vijandige bevolkingen. De onafhankelijke Mohammedaansche staten waarover Lloyd George het heeft gehad in zijn onderhoud met de afvaardiging uit Britsch-Indië trachtte hij natuurlijk uit te spelen tegen Turkije, tegen het blijven bestaan van het kalifaat als een centrum der Mohammedaansche wereld. Ofschoon deze macht van het kalifaat niet berust op wapenen, zoo erkent toch het Engelsche imperialisme den geestelijken invloed van dit middenpunt op de volkeren van den Mohammedaanschen godsdienst. Engeland streeft er reeds lang na om dit instituut te vernietigen. De belangen van Frankrijk liggen niet geheel in deze richting, zeker niet in de bezetting van Constantinopel en het verengelschen der Dardanellen. Dit is in de laatste maanden duidelijk in het licht gesteld door de organen van het Fransche imperialisme. De belangen van Frankrijk evenals van Italië zijn niet geheel dezelfde als die van Engeland in het naburige Oosten. Frankrijk

heeft in 1916 een geheime overeenkomst gesloten met Engeland waarbij aan Frankrijk Syrië werd toegewezen. De proletariërs van Frankrijk die in de loopgraven aan de Marne, aan de Somme, aan de Maas hebben gebloed, geworsteld en in stukken zijn gescheurd, met bajonetten zijn afgemaakt, zij stredden voor het Fransche finantiekapitaal. Engeland wil daarom Turkije van de kaart doen verdwijnen, het land verscheuren en verbrokkelen om een nieuwe combinatie die het zou wagen zich weer meester te maken van de landwegen voor het Anglo-Indische Rijk, de kern van het imperium der Britsche kapitaal-magnaten, dit eens en voor altijd onmogelijk te maken, of daaruit in de landen die één geheel waren als Turksch Rijk, een permanente oorlog ontstaat, daaraan denken de staatslieden en militairen van Engeland niet.

Verdeel en heersch is het oude parool. De heele verandering die in het rijk van den Sultan intreedt na de overwinning van de geallieerden, is de vervanging van den Turkschen grootbezitters van land, door de Engelsche land-maatschappijen. De uitzuiging van den Turksche boerenbevolking heeft den niet meer rechtstreeks plaats door een half-aziatisch jonker, maar regelrecht door de moderne Engelsche methoden. Het tweestromenland, Mesopotamië, zal na eerst met moderne irrigatie-middelen te zijn voorzien, tot meerdere bloei kunnen komen en zoo meer goud doen vloeien in kluisen der banken, die de rijkdommen bewaren voor de bezitters. Dit zijn mogelijkheden, maar wat meer mogelijk is, dat de volkeren in deze landen, van den openlijken oorlog en guerrilla, waarbij de verwoesting in dezen nimmer ophoudt, de volksoorlogen, dan openlijk dan heimelijk gevoerd, nimmer tot een einde komen, dan zullen deze landen onder beheer van Engeland, van Frankrijk, van Griekenland zoo verwoest worden als Duitschland in den dertigjarigen oorlog. De bloedbaden in het Turksche rijk komen geheel voor rekening van het geallieerde imperialisme, zoowel die van nu, als die in de naaste toekomst. De vrede opgelegd aan Duitschland, aan Oostenrijk, aan Bulgarië en dien opgelegd zal worden aan Turkije door den oppersten Raad, door den volkerenbond, is gericht tegen allen volkeren, zal de heele wereld knechten en knecht reeds de wereld, slechts zulke leiders als een van Ravesteijn, ook communist, heeft de onbeschaamdheid gehad in de 2e Kamer te durven zeggen, dat hij én voor de geheele wereld én voor ons land zulke vreeselijke dingen (niet) verwacht, van het „pactum” van Versailles. De vrede van Versailles, van Sint Germain, van Neuilly, die allen een geheel vormen en met den vrede aan Turkije opgelegd, waardig zullen worden gecompleteerd, het zijn niets dan roofverdragen, die door de sociale revolutie moeten worden in stukken gereten.

Zonder de revolutie van het wereldproletariaat, zal de geheele wereld één zee van bloed worden, vergoten in oorlogen der onderdrukte volken, stammen en rassen die het imperialisme van Engeland, van Frankrijk gesteund door Amerika tegen elkaar opzetten en uitzuigen. Het proletariaat van Duitschland van Italië, van Frankrijk en van Engeland, moet als één man opstaan tegen den vrede der geallieerden, tegen het „pactum”, tegen

den Volkerenbond, door in de plaats van de dictatuur van eenige honderden kapitaal-magnaten, een minderheid, te stellen de dictatuur van de raden der proletariërs. Het proletariaat redt daarmee zichzelf en de heele menschheid van den chaos geschapen door het wereld-imperialisme.

De natuurlijke historie van „De Arbeid” het orgaan van het N.A.S.

Slot.

Zoo b.v. ten opzichte van den eisch van uitbetaling van het loon aan de werklozen, inplaats van steun. Reeds zeer vroeg na de begonnen samenwerking en het comite ging er ondanks den eisch van „vol loon”, een deputatie naar den Minister om namens het N.A.S. te vragen eene uitkeering voor iederen werklozen van . . . f6.— per week.

Her orgaan „De Arbeid” kwam nooit tot de ontdekking van de tegenstrijdigheid van den eisch van „vol loon” en wat werd gevraagd door de deputatie van het N.A.S. En dat zegt men nog dat her N.A.S. niet aan politiek doet!!!

* * *

Het merkwaardigst is echter de houding na te gaan van het blad bij het uitbreken van de revolutie in Rusland in 1917 nadat Kerensky aan het bewind was gekomen. Het blad hief een juichtkreet aan. Het kenmerkende is nu te zien hoe de houding van „De Arbeid” was toen de Bolsjewiki aan het bewind kwamen. Van een juichtkreet was toen geen sprake in de kolommen van het brave blad. Dit feit is zeer welsprekend voor allen die niet geheel van hun verstand zijn beroofd door het lezen van „De Arbeid”. De Tribune en Het Volk, de bladen der leiders, die slechts datgene hebben beweerd zijn de arbeidersbladen geheel in handen van de leiders, die slechts datgene doen wat zij in hun belang noodig en nuttig vinden voor de arbeidersbeweging. Ze monopoliseeren alle posten van bestuur en van voorlichting. Het ambt van arbeidersleider is even erfelijk als de troon van een constitutioneel vorst. In den regel laten zij zich niet controleren. Deze controle kan alleen bestaan in openbare critiek op ieder oogenblik: Dit te verhinderen is het voornaamste wat een doorgewinterd arbeidersleider moet verstaan. Iedere aanval op de leiding, elke kritiek is slechts een poging om de organisatie te „nekken”, te saboteeren. Volgens hun eigen inbeelding zijn ze onmisbaar. Gaan ze weg, de voorlichters van Het Volk, van Tribune, van De Arbeid, wat zal er dan terecht komen van de belangen der arbeidersklasse? Niets immers. Zonder de Roode, zonder Troelstra, zonder Ravesteijn buiten Lansink, ach hoe slecht zou het staan met de arbeidersbeweging als wij niet meer hun kostelijk advies zouden krijgen.

* * *

Zoo bleef dan na 1916 de band tusschen N.A.S. en de rest in het revolutionair socialistisch comite zoo kwaad als het ging bestaan. Tot den wapenstilstand kwam in 1918. Want innerlijk was de band nooit sterk en toen werd de „band” steeds losser. Het wijk-bestuur van de inmiddels omgedoopte S.D.P. in Communistische partij liet

dit zoo loopen, zoo'n beetje gaan, het zou wel op zijn pootjes terecht komen. Dit godsvertrouwen bleek geheel te falen. Het heele bedrijf, de santakraam der revolutionaire woorden gedurende den oorlog noodig, was nu onnoodig geworden. We kregen weer normale tijden voor de onafhankelijke vakbeweging.

Waarom dan nog een revolutionair comite na de „Novembergebeurtenissen”? Dit gezanik moest uit zijn. Het N.A.S. steeds betalen en wel het leeuwenaandeel der contributie en de politiekers mooi weer laten spelen in het comite? Fluks publiceerde het N.A.S. een program, wat naast het program van het R.S.C. werd opgesteld. In „De Nieuwe Tijd” verscheen toen een artikel van Lansink Jr. om te betoogen dat de beide programs zoowat één waren. Dat het program van het N.A.S. dus niet noodig was, — het program van het R.S.C. was het eerst opgesteld — was begrijpelijk niet de conclusie van Lansink Jr. Waarom een afzonderlijk program als beiden toch hetzelfde zijn? Onnoozele vraag in de politiek. Logische tegenstrijdigheid, raadselachtige duikerij der leiders, het beste is er niet naar te informeren. Als men nu bedenkt dat het N.A.S. de samenwerking in het comite ten slotte liet varen en dat daarvan zoowat niemandal bleek in „De Arbeid”, in het openbaar, van het hoe en waarom, dan moet men toch verstandig staan van de lage eischen die de arbeiders aan hunne leiders stellen. Zoo werd dus den „omslag”, de groote kladderdatsch voorbereid zonder dat daarvan iets bleek in de kolommen van „De Arbeid”. Het program was de ouverture, de afscheiding van het R.S.C. het eerste bedrijf, het voornaamste deel der schitterende opvoering die van langerhand werd voorbereid door de leiders. Het naspel kwam in den vorm van polemieken tusschen Bouwman en de redactie van De Arbeid. De polemiek was voorzoover zakelijk van den kant der redactie van „De Arbeid” geheel doortrokken van den geest der contrarevolutie, van socialisatie thans door te voeren, van opbouw, van schimpen op dat beetje wat in de communistische partij nog goed is.

Kortom een volslagen onmekeer. Het ware meer overeenkomstig de historische gesteldheid van de Nederlandsche Vakbeweging te constateeren, dat de ezel in de leeuwenhuid waarmee hij rondliep gedurende den oorlog, in een het reformistische N.A.S. de leeuwenhuid weer afleed om zijn prozaïsch dieregestalte weer zuiver en rein op den aardbodem van Nederland te vertoonen. De reformistische practijk zonder revolutionaire frase, ach ze is zoo heerlijk van zuiverheid, vergeleken met de onreine, bedekt en gedekt met en door de revolutionaire frase.

Hier kan men nu duidelijk nagaan als men denkt aan al deze evolutien, van welken aard „De Arbeid” is, een orgaan wat zoowel het één als het ander volkomen weet te verdedigen. Moge dit een aansporing zijn om de buigzame leiders, buigzaam naar den kant der contrarevolutie, een weinig in het oog te houden. Een waarborg tegen deze practijken kan slechts gevonden worden in de geestelijke zelfstandigheid der arbeiders. Dit voor te bereiden is het directe doel van dit blad.

Daarom moet gij arbeiders, de Roode

Vaan” steunen. Emancipeert u, maakt u vrij van de leiders. Steunt ons proletariërs in dit streven, in zelfvertrouwen op de arbeiders die alles moeten worden! Breek geheel met de overlevering van de vroegere beweging. Sta op eigen beenen, zie uit eigen oogen, maak uw eigen politiek, met uw eigen verstand, om het imperialisme der wereld te overwinnen. Wordt daarom sterk in geest, verstand, in moed en willen.

Ingezonden.

Waar blijft de critiek op Gorter?

In dit blad wordt terecht critiek uitgeoefend op de leiding der C.P. Mevr. Holst en anderen die het vrije woord en de vrije persoonlijkheid knotten of medehelpen knotten. Mij komt het echter voor dat de Roode Vaan Gorter spaart. Schuilt de oorzaak hiervan wellicht in het feit, dat Gorter (achter de schermen) aan de zijde der opposanten staat? In dat geval zou ook gij, redactie, te laken zijn.

Een blad toch, dat critiek wil oefenen moet zelf geestelijk verder zijn dan de becriteerden en zich niet aan hetzelfde en vel schuldig maken! Zonder aanzien des persoons moeten de arbeiders critiek oefenen als er te critiseeren valt en openlijk in hun blad de fouten ook van de aan hunne zijde geschaarden, bespreken. Daarvan gaat een opvoedende kracht uit zoo wel voor elk individueel als voor de beweging, daar dezelfde fouten dan niet meer behoeven te worden begaan. Nergens mogen zij den kliekgeest dulden; in de eerste plaats in eigen kring niet; dien kliekgeest, die de vooruitgang in geestelijke zin, tegenhoudt en welke b.v. zoo duidelijk aan den dag komt uit het „particulier” schrijven van Roland Holst en Pannekoek aan Gorter, waarin zij hem er van af wilden houden openlijk de partij der toenmalige opposanten der S.D.P. te kiezen.

Gorter mag dan in een paar stukken van zijne afwijkende meening hebben blij gegeven, vierkant front te maken tegen de leiders der C.P. door op vergaderingen steeds in debat te komen tegen de zijns inziens verkeerde politiek liet hij na en nog steeds zwijgt hij. Bij hem dus klaarblijkelijk ook overheersching van dien noodlottigen kliekgeest!

Johanna van Lien.

Den Haag 23 Maart 1920.

Onderschrift van de redactie.

De inzendingster vraagt ons of wij Gorter onze kritiek sparen omdat hij achter de schermen aan de zijde der opposanten staat. Wij kunnen op deze vraag dit antwoorden: De „Roode Vaan” zal niemand in de arbeidersbeweging sparen, wanneer zij meent dat kritiek noodig en goed is, wij bestijden „zonder aanzien des persoons allen waa van wij meenen dat hunne tactiek de werkelijke revolutionaire beweging belemmert, of die door hun optreden de strijd der meeningen trachten te onderdrukken. In den korte tijd dat ons blad bestaat is dit voldoende bewezen. Er is echter o.i. geen reden waarom wij, zooals v. Lier verlangd, Gorter zouden beschuldigen van „kliek-

geest" en het sparen van de leiding. Het feit dat Gorter niet op vergaderingen de leiding van de C. P. aanvalt, wettigt deze beschuldiging van v. Lier niet in het minst. Gorter is, voor zoover wij weten, lichamenlijk niet in staat als spreker op te treden, het gaat dus niet aan hem hiervan een verwijt te maken.

Als v. Lier het verschil echter niet inziet tusschen de houding van Gorter en die van Roland Holst en Pannekoek, geeft zij wel blijk van groote kortzichtigheid, want het verschil moet, voor iedereen duidelijk zijn. Gorter heeft de leiding van de C. P. openlijk en op de scherpste wijze aangevallen, Roland Holst en Pannekoek deden dit niet, maar trachtten zelfs Gorter er van af te houden zijn meening te zeggen over de bestrijding van Luteraan door de Tribune-redactie.

Roland Holst en Pannekoek hebben de C.P. leiding de hand boven het hoofd willen houden, zooals uit de mededeelingen van Gorter is gebleken, zij hielpen mede de oppositie tegen het partijbestuur te onderdrukken. Tegen deze tactiek van onderdrukking en halfslachtigheid zal ons blad ten scherpste blijven opkomen en wij zullen dit doen zonder rekening te houden met persoonlijke sympathie of anti-pathie.

Wij hebben echter geen rede om Gorter die aan deze onderdrukking niet meedoet, maar integendeel de tactiek van de C.P. leiding op de scherpste wijze in het openbaar veroordeelt, aan te vallen en van „klikgeest" te beschuldigen. Wij zullen, zooals de arbeiders dit in dezen tijd verplicht zijn te doen, de leiders in de arbeidersbeweging, wanneer dit noodig is, onze scherpe critiek niet sparen, maar wij zullen ons niet er toe laten brengen om maar zonder geldige reden, lukraak er op los te criticeren.

Wijnkoop en de Deutsche Revolutie.

Op den 22sten Maart sprak op een meeting Wijnkoop over de Deutsche Revolutie.

Een p.g. zendt ons zijn aantekeningen die hij gemaakt heeft van de redevoering van Wijnkoop. Deze aantekeningen liet de steller in kwestie zien, aan een ander p.g. direct na afloop van de vergadering, dus onder den verschen indruk van het gehoorde, deze vond het gesprokene zeer juist gnoteerd. Dit ter voorkoming van misverstand en verkeerden uitleg. Wij geven nu de aantekeningen weer.

„De Deutsche revolutie is onverwachts als een wonder gekomen. Het Deutsche proletariaat was geestelijk en materieel geslagen.

Wanneer wij hebben gezegd dat in Duitschland niets veranderd was, totaal niets, dan moest men dit niet absoluut opvatten.

Hierbij blijven wij even staan, om een kantteekening te maken, om straks de aantekeningen te vervolgen.

Wij beginnen met even te constateeren dat Wijnkoop, zooals steeds, zijn draai neemt op een zeer belangrijk punt. Het is juist. Wijnkoop heeft altijd gezegd, er is niets in Duitschland veranderd. Dat hij op den 22en Maart zijn standpunt trachtte te revideren, maakt voor ons zijn standpunt niet beter, nog boezemt ons dit vertrouwen in. Wijnkoop zegt: absoluut heeft men zijn standpunt nooit moeten

opvatten. Ja, als men met het woord absoluut of relatief op zich zelf iets zou kunnen uitspreken, dan zou het nog gaan, maar helaas dit is slechts woordenspel, zoo er geen praktische feiten of voorbeelden voor een meening worden aangevoerd. Er is in Duitschland niets veranderd zei Wijnkoop. Met andere woorden de revolutie is in Duitschland niet aan den gang, niet in wording. Zoo was zijn meening. Dat Duitschland van alle landen het meest gevorderd was op den weg der revolutie, niet Wijnkoop was het die het zei. Wel Engeland waar geen revolutie was of is, dat stond aan de spits volgens Wijnkoop, op het gebied der revolutie.

Zoo sprak Wijnkoop overal, tot zelfs naar men zegt op de conferentie van de communisten uit andere landen te Amsterdam. Daarom is het niet vreemd dat Wijnkoop in dit verband van het gewapend verzet in Rijnland-Westfalen spreekt van „een wonder". Het een past volkomen bij het ander. Als men van de hand in den tand leeft als opportunist moet men wel aan wonderen gelooven.

De overwinning der geallieerden die automatisch Duitschland tot revolutie moest brengen gedaende den oorlog, bracht totaal geen verandering. Als Wijnkoop dat zegt, zal het wel zoo zijn, want hij zal het wel weten. Het offensief van Kerensky, de offensieven van Foch in het Westen hebben dus niets uitgewerkt. De overwinning van het ene imperialisme over het andere schijnt dus toch niet het beste middel te zijn geweest om revolutie te brengen, ja zelfs was er niets van veranderd in Duitschland. Dus de tactiek van Wijnkoop deugt voor de revolutie niets. Maar zoo glad is Wijnkoop wel om aan deze conclusie te ontsnappen. Een conclusie die onvermijdelijk uit zijn standpunt moet voortvloeien. Dit begrijpt Wijnkoop ook wel. Maar nu, ineens moet men de opvatting van Wijnkoop over Duitschland niet zoo „absoluut" nemen.

Wat onze opvatting was en is zal ieder lezer van ons orgaan weten die ons steeds heeft gevolgd.

Thans een andere opmerking. Wijnkoop zei: het proletariaat in Duitschland was geestelijk en materieel geslagen. Hoe hebben wij het nu, als een overwinning van het imperialisme der geallieerden goed was voor het heele proletariaat en voor de revolutie in Duitschland, dan is het toch goed om de arbeiders in Duitschland geestelijk en materieel ten onder te brengen. Als je winnen wil dan moet je slaan en liest zo hard mogelijk slaan op den kop van den vijand. Dat heeft Wijnkoop dan ook gedaan evenals zijne vrienden en hulpkrachten. Altijd is ons gedurende den oorlog in De Tribune, „het revolutionaire" blad, den duikboot oorlog geschilderd, met de meest denkere kleuren die Ravesteijn op zijn palet heeft. Maar de blokkade van Engeland ziet u, daar zei hij niks van. De blokkade dat is de permanente honger voor heele volkeren. Daar wordt men „geestelijk en materieel" niet sterker van, zelfs niet als men Hongaarsch, Oostenrijksch, of Duitsch arbeider is. Dit is vreemd, maar toch is het zoo. Zoodat we maar willen zeggen, Wijnkoop die een overwinning wou van Engeland en Amerika en die met vriend van Ravesteijn de

schuld gaf aan den duikbootoorlog dat Amerika in den oorlog ging, hoe idealistisch van Oom Sam, zich nou niet moet beklagen over het „geestelijk en materieel" geslagen zijn van de arbeiders in Duitschland.

„Je hebt het geweld", zouden we kunnen zeggen. Het is niet buitengewoon oprecht van Wijnkoop over wat hij zelf heeft gewild, nu den staf te breken. Wie het doel wil, moet ook de middelen willen. Dus als daardoor de revolutie niet op gang kwam in Duitschland, door dat „geestelijk en materieel" het proletariaat geslagen was, door de blokkade, door de overwinning der geallieerden, dan is het standpunt van Wijnkoop niet goed voor de Deutsche revolutie. Gelijk hij, ondanks zich zelf, bewijst, door zijn drogredenen. Omdat — dit ter verduidelijking — de arbeiders in Duitschland en Oostenrijk „geestelijk en materieel" geslagen waren, op dien grond bepleite Wijnkoop later steun aan Weenen, de arbeiders moesten eerst door weldadigheid uit de publieke kas weer op de been worden geholpen. Was het eenmaal zoover, dan zou er weer beweging komen. Dus eerst slaat Wijnkoop vreeselijke wonden, door zijn actieve geestelijke hulp en dat is dikwijls de meest voorname steun die men in de oorlogvoerende en neutrale landen kon bewijzen aan één der oorlogvoerende verbonden en komt later met zijn steun uit de gemeentekas van Amsterdam om de slachtoffers weer op de been te helpen.

Eerst de overwinning der geallieerden door hongerblokkade en oorlog in het belang der revolutie in Duitschland, dan uitputting geestelijk en materieel der arbeiders, en daardoor volgens Wijnkoop geen revolutie in de centrale rijken van weleer. Dan weldadigheid uit andere landen om de arbeiders te helpen om weer in het gewone doen te komen, om weer daardoor tot revolutie te komen. Deze tactiek als men het zoo mag noemen, is niet duidelijk, is niet helder. Men zou ze zelfs ingewikkeld kunnen noemen. Men moet zoowel „absoluut" als „relatief" goed kunnen draaien om ze te verbergen, goed te praten en ze te kunnen „omliegen" om deze tactiek niet in de gaten te doen loopen. Wij volstaan hiermee. Later nog een woord over de rest der aantekeningen.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verlenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 9
April 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.- per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam.

Het congres van het N.A.S.

Gedurende de Paaschdagen heeft te Arnhem de onafhankelijke vakbeweging, aangesloten bij het N.A.S. drie dagen lang vergadering gehouden. De onderwerpen die daar aan de orde waren, zijn onze lezers reeds lang bekend.

De verschillende bladen der arbeidersbeweging hebben uitvoerige verslagen geleverd.

De materie, de stof, die in Arnhem werd omgezet in energie, in warmte, was het product van een lange, taaië historie. Het verhaal is een toonbeeld, gelijk een bekende geschiedenis van een groot schrijver... Er was er een klein land, laagland geheeten, in gezegd land bestonden twee vakoentrales, deze twee middenpunten waren allebei haarden van het (o, vreeselijke terminologie) reformisme.

En zoo het gaat, dat gelijk, gelijk zoekt, zoo was het ook in de dagen die voorafgingen aan de Nederlandse Revolutie.

Bloemgracht, o zoete naam, ging samen met Reguliersgracht. Er was toen veel gerucht, krakeel, schimp en hoon. Zoo schandelijk een gedrag, wie zou het hebben verwacht van Lansink, den zoon? In de ommelanden van Amstel 85, aan de Schietbaanlaan gelegen in de Koopmansstad, zwoer men dit niet te zullen overleven.

Lansink zou gaan met Stenhuis? Te wapen! Maar ook de tegenpartij toog aan den arbeid, ging aan het troepen werven. Een aal gereed met al deze toebereidselen, bezette de Lansink-partij eenige sterke posities. Dezen waren onneembaar. Zooals steeds, was het geniale zeer eenvoudig, Lansink, de veldheer, was in het bezit van deze hoofdstelling: niet het Bestuur deed, maar de federatiebesturen hebben gedaan.

Deze hoofdstelling dorst niemand aanvallen. De tegenpartij deed een stap terug. In schijn was zij de zegoverende overwinnaar. Werkelijkheid bleek te zijn dat Lansink en de Federatiebesturen alle beslissende posities bleven bezetten. Het belegeringsspel wordt nu voortgezet op een nacongres.

Deze historie is des te merkwaardiger, om dat het N.A.S. zulke gunstige kansen heeft gehad. Opgebouwd op de tegenstelling van het parlementair reformisme van de politieke arbeiders-partij enerzijds en anderzijds tegenover het vakvereinigingsreformisme van het N.V.V. staande, kon het N.A.S. zou men zoo zeggen, zich geheel revolutionair uitleven.

Madame historie heeft dit niet gewild. Aan dit harde feit kan sociaal anarchist en officieel communist niets veranderen. De wereldgeschiedenis zei eens een belangrijk iemand, is het wereldgericht. De vakbonden hebben tot taak onder het kapitalisme het lot van den arbeider

te verbeteren. Het is een duurzaam verbond van loonarbeiders.

Deze speciale vorm van organisatie der loonarbeiders die opgekomen is in een bepaalde fase van het kapitalisme, kan zich thans niet aanpassen aan de verandering der dingen. De vakbeweging moet zich houden aan de zaken van den dag. Zij moet de arbeiders bijeen houden, centraliseeren en als het gaat goedschiks en anders kwaadschiks, onder commando van de leiders stellen.

Van dit standpunt (wat het onze niet is) heeft Kolthek gelijk, als hij telkens spreekt van „breekijzers"; van de tegenpartij die slechts op vage gronden verandering eischt.

Kolthek voelt, dat de vakbeweging niet gebouwd is voor de revolutie, maar zooals het heet voor de „directe belangen" der arbeiders.

Voor een dergelijke beweging is niet revolutionaire propaganda de hoofdzaak, veel minder de wereldrevolutie, maar het van tijd tot tijd in het leven roepen van een loonbeweging. Alle bewegingen die in de onderscheiden landen na den oorlog hebben plaats gehad en uitgingen van de beroepsverenigingen der arbeiders, droegen niet het karakter van aanval, maar waren een poging tot verdediging van het verkregen of om een verloren positie terug te krijgen. Het was geen aanval op het geheel, op den staat, het was niet de burgeroorlog, het was niet de hoogere vorm van den revolutionairen machtsstrijd, maar het bewoog zich steeds op het niveau van den loonstrijd. De levensmiddelen prijzen hebben alle posities der vakbonden ondermijnt. De vermindering van de waarde van het geld, dus de geringere koopkracht van de arbeiders heeft met het „hooge" geldloon, een lageren levensstandaard gebracht, zelfs voor de meest geschoolde arbeiders. Deze arbeiders willen terug winnen wat zij hebben verloren.

De hoogste eisch die in Frankrijk, Engeland en Duitschland door de vakbeweging wordt gesteld is goedkoopere levensmiddelen voor de arbeider en grondstoffen voor de industrie door socialisatie.

Deze eisch is direct contra-revolutionair. Zij sluit in opbouw, hulp aan het kapitaal, aan den staat en daarmee aan het imperialisme.

Deze feiten kan niemand ontkennen.

Als het iets bewijst, kan het alleen bewijzen dat de vakbeweging niet strijdt voor revolutie, voor directe omverwerping. Dit is de vakvereniging in den tegenwoordigen vorm niet van zins en wat sterker is zij, de vakbeweging, is niet op dit plan te brengen.

De vakbeweging is uit den aard der zaak de beweging der bevoorrechte arbeiders. De meest geschoolde, de meest vakbekwame ar-

beiders profiteeren het meest van de resultaten.

Maar wat meer spreekt, zij wier positie het meest vast schijnt als loonarbeiders, zijgeven den doorslag in de vakbeweging, bij het aangeven van de richting, die zij moet volgen. Hierin is wat variatie soms, maar meestal niet. Diamantbewerkers, Typografen, Gemeente en Rijkswerklieden en ambtenaren, sommige categoriën van bouwvakarbeiders, geschoolde metaalbewerkers, ieder doet op zijn beurt een duit in het zakje. De room van de vakbeweging, is het meest conservatief, vormt het remmend element.

In Amerika waar de verschillen tusschen de vakbeweging min of meer zijn opgebouwd op de tegenstelling tusschen meer en minder geschoolden in de industrie, tusschen American Federation of Labor en Industrial Workers of the World, heeft de laatste door de noot in de wereld gekende reactie die in Amerika heerscht, een revolutionairen schijn. Gompers en Haywood zijn ondanks verschil van temperament reformist met of zonder pacifisme in den klassenstrijd.

De concepties waarvan beide fracties der Amerikaanse vakbeweging uitgaan, zijn beide verkeerd. De eersten streven hun doel na door overeenkomst en verplicht lidmaatschap en steun aan één der beide groote partijen der kapitalmagnaten, de laatsten verwaaiten alles van de werkstaking, van den eenen grooten vakbond en willen van politiek niets weten.

Dit gaat tevens samen met een domme verheerlijking van het geweld als zoodanig, het geweld op zich zelf, als wapen in den economischen strijd, tegen de trust als werkgeefster. Hiermee is wel de laatste redoute van de „revolutionaire" vakbeweging met het wapen der critiek zijn plaats aangewezen. Dat men hier te lande de communisten of de leden van de leiderspartij van Ravesteijn wijsmaakt, dat het N.A.S. revolutionair is en tevens wijsmaakt dat zoo iets, zulk een ding mogelijk is, een ding wat nergens bestaat, n.l. een revolutionaire vakbeweging, is merkwaardig.

Wat bij de opkomst en groei van het kapitalisme mogelijk was voor de vakbeweging en bij den industriëlen bloei, de goede conjunctuur, is thans niet mogelijk. Niet omdat wij het schrijven, maar door de objectieve feiten der ontwikkeling. De enorme versterking van het kapitaal, de vermeerderde macht der banken, de toegenomen concentratie in alle sferen, de verscherpte uitbuiting, de toename van vrouwen en kinderarbeid, verveelvoudiging van stukwerk, taylorstelsel, de vermindering van loon, de vermeerdering van huur en directe en indirecte belastingen, daartegen